Gheorghe Rogoz

Povestea (?) Pensionarului Incredul

Povestea noastră începe odată, nu de mult şi se termină curând-niciodată, după unii-alții.

In-credibil, dar ca în orice poveste in-acceptabil tot de unii-alții, un Pensionar, fără un Nume pre-destinat, s-a trezit-deşteptat într-o dimineață total-miente Incredul. Nu mai credea nimic fără a cerceta-verifica, iar asta era intolerabil, nu-i aşa. Unii cârcotaşi zice-au că s-ar fi deşteptat, treaz fiind, deoarece visa, ca mulți-toți ceilalți, cu ochii deschişi. Prea deştept-nul considerau ei, întrucât era deja pensionar. Dacă ar fi fost mai tânăr, alta ar fi fost chestia cu deştept-altul.

Scuzați unele ne-scăpări de orto-grafie; puneți la loc ce vreți-trebuie unde-cum vreți. Alte scuze că uneori-cam-des din comoditate nu am mai scris toate cuvintele; am pus doar câte-o-va literă-e, ca să ia fie-care-vrea (fiecare, sau care vrea) ce-cât-cum-vrea. Oricum, doresc să pre-spun-cizez că nu răspund de ce crede fiecare că eu cred. Nici eu nu sunt de acord mereu cu propriile-mi păreri personale, d-apoi cu ale eventualilor citit-ori... Poate că unii, mai „frunzăritori", vor bombă-nii că le pre-tind să mai şi gând-eiască puțin ca să a-prindă ideia.

Deci, cum se simțea? Groaznic, grozav, sau amândouă odată. Nu-şi mai găsea locul, că stare oricum nu prea avea. Adică, de ce să nu o spunem pe şleau-față-deschis că nu avea de loc. Că tot aşa curgea-mergea Politica Vieții Cotidiene (PVC-ul), nu față-deschis, ci pe făgaş-drum-cale-potecă-scurtărură, toate prestabilite, ca să nu apară Dizidenți care să meargă drept înainte când partidul din care fac parte o ia la Stânga, sau la Dreapta. Atâția ani auzise-ascultase-nu-reținuse-dar-crezuse totul, încât votase mereu sincer-corect-ne-constrâns aşa cum îi dicta-u ea-i conştiința lui. Că dacă ei gândeau în locul lui, deveneau, nu-i aşa, conştiința lui. Doar „ei" erau ce-ei(?), care-ei(?) (cei care-i) dădeau tot-ul, sau tot-una, sau tot-alta. Că băgau-pro-mov-auu des-sigur şi femei-Doamne (unde eşti?) de toate vârstele-soiurile-culorile.

Abia acum mul-te-ți i se păreau-erau ciudate-ți. Era-fusese lămurit-con-vin-s (cu vinars), că doar „în-vins-e veritas", de perfecta lega-ega-nu-litate pro-movată de ei peste to-t-ți–nți. Credincios, le ierta greşelile ne-voite-vinovate făcute nevoia-şi-lor.

Erau şi printre „ei-Marii" şi mulți „ei-Micii", Ne-ştiutori-ştiuți, încuiați şi uitați în posturi cheie. Atâtea nulități multiple promovate la infinit formau în final un to-r-t unitar uriaş, oferit-băgat pe gât delicat tuturor românilor de-la rând.

Îi păsa acum când vedea atâția ne-Păsători pasând cu înverşunare cererile nevoi-aşilor (o glumă bună-proastă chestia cu aşii, căci erau aşii în ne-voi, ne-voite-dorite) de la unul la altul-niciunul, spre-la coş.

A rămas impresionat ne-plăcut de mulțimea de în-Sărcinați desemnați să le rezolve lor problemele, dar care erau plecați în concedii divers-ii-ficate, pre-tot-lungite, ne-natale-justificate-simțite. Cei puțini rămaşi, tot mai mult ce-reau din put-Era Obişnuinței.

Şi-a amintit cu... ceva, nu mai spun ce, de Jur-iştii ajuriți, în-jurați de-sau-nu-geaba de jur-în-pre-jur, dar şi de jur-ii aşa-şi-aşa, dar mai mult aşa. Deşi erau ac-uzați de ne-simțire, erau deosebit de sensibili-tori la mit-urile-ele astr-ale-onomice pe care le ce-reau-venerau. Nu toți erau însă fericiți. Unii, ne-Norociți, ne-la-locul-lor, se Noroceau singuri, sau erau Norociți, cu bună-ştiință-intenție de Marii-Noroc-oşi. Norocul-Chior chiar se ținea de mână cu Just-îți-ia Oarbă, pe ne-drept. Oarbă? Să nu înțelegeți greşit, Doamne-fereşte-ne de ea, de greşeală desigur, că Justiția îți lua ceva. Nu, ea doar dădea alt-cuiva, care axiomatic nu puteai fii tu. Chiar şi când greşea şi te bucur-ai că ai, era ca Fata-Morgana; o vede-ai şi crede-ai, dar tot cu mâna goală rămâne-aiii(!), sau auu(!)...alții, că nu-i obligatoriu ca toți să se plângă la fel.

Acum înțelegea şi adevăratul sens al vorbelor: „O mână spală pe alta ca Hoțul neprins să rămână Negustor cinstit" . Iertați-l că nu prea le avea cu litera-tura. Pricepea, în sfârşit, de ce toate legile erau astfel redactate încât să nu afecteze cinstea Negustorilor „care este", sau erau tot eI. Tot-o-dată, că aşa le plăcea, sau de mai multe ori, dar tot mult, ele pre-vedeau-„aranjau" democratic-de-voie cin-să-stea în frunte, că acela beneficia apoi de „cinstea" celorlalți, cu ce-i lăsa inima-pungă. Erau co-recți între ei şi orice ser-viciu, sau contra-ser-viciu, era injectat-re-turnat discret în diverse conturi, desigur pe contul contribuabilului Principial-Responsabil-Onest-Sincer-Timorat, într-un cuvânt... aşa cum este.

Apreciase mult pro-movarea Tineretului, dar abia acum sesiza că mai tonți erau Fiii Taților lor. E drept că vopsirea lor în mov, chiar puțin mov, lăsa să se înțeleagă şi pericolul unor „Curbve periculoase", ca în romanul cu acelaşi nume, dar doar in-vidi-oşii insinuau asta. Cum le arătau şi vedeau ciolanul, cum tăceau. Tinerii erau entuziaşti şi nu se dădeau în-lături de la Nimic, cu care se identificau. Înduplecați cu greu să ia şi ei de la Stat prin stat-de-geaba un ban-bun, mult şi nemuncit, se chinuiau apoi zile şi nopți în şir să-l cheltuiască mai repede. O făceau însă cu grație şi infantilism, adică, virgulă, cu inocența vârstei majore, frăgezite de îm-băiatul-scăldat în bani frumoşi de diverse proveniențe, o-culte şi laice.

Chiar dacă ar fi uitat, tot i-ar fi sărit în ochi pro-Ducătorii, cu vor-ba-bună, cuca-na-peaua şi mai ales cu preşul-mocheta-covor-n-aşul de la TeVe-euri; popular Tot-Vor euri, plural neliterar de la euro. Îl în-cântau mai ales-des emisiunile optimist comand-date despre restanțele din diverse-toate domenii-le, realizate în avans. Rămânea practic cu gura căscată. Fire practică, dacă tot o făcea, chestia cu gura, cerea şi de mâncare de la ei, dar încet, să nu-l audă şi să i-o ia, în nume de rău, chiar Ba-să-se supere. Era doar o glumă de-a lui cu ei-ai-a-a-lor, pentru că tot cu apă se hrănea. Era con-vins de francezi şi de ceea-ce spuneau mint-țile strălucit-e-oare de pe ecrane, că ea este cea-cea mai sănătoasă pentru cei ca el. Se mai bâlbâiau, dar ori-cum 2 litrii era lăfăială curată... Nici nu mai era loc de înghițit alt-ceva atunci şi mai ales acum.

Re-vedea, cu alți ochii, in-Cap-abilii-Speciali-ştii ne-sătui-săturați saturați, special pregătiți în planificarea pierderilor-planificate cu câştiguri-grase, în stare de a a-si-gura colecta- rea ori-cărui minus la Buget, pentru A-nu-l lăsa-t gol. Multe A-faceri murdare, altă-dată curate, i se păreau acum aşa.

Toate astea şi multe altele pe lângă ele nu i se mai păreau acum pur, nu pure şi simple, poveşti... Da, dar erau din Tri-Logia „Poveşti de adormit adulții", editată de „Palatul monstruos de mare al Poporului incredibil de mic", sub dubla-directă co-ordonare a-ce-lor Mici din față şi a „eI"-lor Mari din umbră.

Ne- sau Mâncat, deci totuna, aşadar Sătul şi-a luat inima în dinți, ca unul ce nu mai are, sau nu mai vrea nimic altceva de înghițit, s-a îmbrăcat cu cel mai frumos-unic costum, de zicea lumea că se mută când ieşea pe stradă şi a pornit la drum. Prea mult fusese supus-aplecat. Acum a plecat cu capul sus, ca să le zică unor-A cât în-ia pe lună şi-n stele, pentru că oari-cât(?) erau ei de sus-puşi, într-un fel erau şi de el şi de alți fraieri-ți ca el.

Legenda Sindic-ului circula în diverse variante, interes-ante-te. Nu-i mai plăcea niciuna, pentru că ori erau prea frumoase, ori prea triste. Nu dorea să treacă prin ce a trecut el. Nu mai era tânăr. Avea însă un mic avantaj: mai credea încă în poveştile adevărat-populare, nu populist-cotidiene, cele cu origini sănătoase ale eroilor şi putea accede uşor în lumea lor. Ca urmare, nu i-a fost greu să mă „simtă" lângă el şi să mă „abordeze" discret, întru-cât îşi dădea seama şi singur că prea era de poveste totul.

M-a prins într-o anumită stare de sictir la adresa, sau la diverse adrese, aşa că nu puteam să nu-l ajut. În consecință, după ce m-am gândit puțin, i-am „oferit" o însoțitoare adecvată, în postura unei Zâne adevărate. Aş fi dorit ca ea să fie a-tot-puternică, ca să dea de pământ cu toți rău-făcătorii, ca să simtă şi ei cum o-se duc, cei săraci-lipiți-pământului prin

legi, impozite şi nu-te-mai-miri-ce. Din păcate, avea o slăbiciune: nu putea suferii-auzii-vedea o minciună şi nici pe autorul ei. Degeaba îi tot povestisem eu anterior despre de-put-aţi-parla-ment-ari, că nu văzuse nici unul în viaţa ei. Chiar şi cu acest handicap, a fost de acord să îl ajute să-i caute-găsească-blagoslovească-...-...

Mult s-au bucurat ei când s-au întâlnit; el că avea pe cineva care să-l ajute, iar ea că el putea să-i mai traducă-descrie ce nu va auzii-vedea. Doar faptul că pe la autorităţi şi mai sus ea va fi aproape oarbă şi surdă îl cam neliniştea. Dar asta e-era; când intrii în mocirlă...

Au mai insistat ei, dar eu nimic. Mi-au cerut să le promit atunci că nu o să-i „rătăcesc" aiurea, adică pe la diverse oficialităţi şi că o să-i „las" direct la Pa-latele Guver-nu-Lui sau Parla-mentu-Lui. Că doar nu putea el să le aibă pe amândouă, deşi le tot săpa tunele subterane de legat-ură; că asta cam zburda ne-stăvilită şi era molipsitoare rău, da rău de tot.

Am vrut să le promit asta, dar un cineva şi-a băgat codiţa şi i-am pierdut-uitat puţin pe la niş-ce autorităţi(?)... mai apropiate de profilul lui de pensionar, unde tot trebuia să mai depună-dea o Adever-inţă şi un test de Adevăr.

Subliniez, deşi nu mă repet, bunele lor intenţii, aşa că rog pe toţi credulii şi incredulii să privească tot ce va urma prin prisma, chiar dacă ea mai deformează, prezumţiei de ne-Vinovăţie. A cui vrea fiecare, deşi cui pe cui nu-se ba-se scoate când ştii „cui pro-dest?" , adică ai un destin-atar anume.

S-au trezit brusc, înspăimântaţi, nu de călătoria instantanee, ci de imensa coadă-şir din faţa Ghişeului suprem de primire a dosarelor minuscule de pensionare şi anexelor ulterioare, unde i-am plasat. Incorect, dar nu am afirmat niciodată că aş fi im-parţial, ca alţi-I, pentru a câştiga timp şi a nu-i speria încă de la în-ce-put, i-am stre-curat-discret în faţa celor 47 de micro-pensionari ce staţionau paşnic în umbra ărepului Ghişeu.

Uriaşa Funcţio-nar-ă îi văzu-pri-vii din înălţimea postului-Scaun şi făcu un gest din bărbia dublu-triplă; tradus în limbaj pauper însemna:

-Voi... mă... băi...! Ce vreţi? Afişaţi!

Cu mâna tremurândă din puterea obişnuinţei, el întinse timorat hârtia.

-La... la... dosar.

-Mă iei la mişto cu la-la-la, ai? Ce dosar?

-Scri-scrie pe ea... Vedeţi?

-Mă faci şi chioară? Nu ţi-e...

Nu-i era; de loc; bine.

Noroc că a intervenit Zâna:

-Nu, nu, nicidecum nu sunteți... cum spuneați... că nu vă mai aud. Vă cam disipați. Nu vă văd prea bine... Şi nu a mai văzut-o.

„Of-fii de la Control...” o fi gândit, dacă o fi putut Măreața, de a tăcut pe moment.

Zâna privea Hârtia care se mişca în gol dintr-o parte în alta.

-Chiar nu o mai...? întrebă el abia-auzit, cu glasul pierit.

-Da. Nu aşa ar trebui să arate cu adevăr-at un funcționar cu publicul. Nu mai şopti. Dacă eu nu o mai văd, nici ea nu mă vede şi nu te aude ce discuți cu mine. Te descurci singur? Ce spune?

-Să co-masez hârtia la dosar. Oare cât să o mai frec... şi... după aceea să-l aduc...? repeta el pentru ea.

-La ghişeul 8? La coa-daaa aiaaa gr-o-au-să?

-Nu, nu a fost o a-i-luzie că sunt-eți comozi.

-Desigur, au şi ei dreptul la o cafea-două-trei, ca să schimbe, nu ceva, ci impresii...

-Normal. Au şi ei copii, rude, vecini, prieteni, colegi, concedii, cumpărături, afinități politicco-sportive, că azi îi vezi într-un parti-loc şi mâine în altul, seri încinse... Desigur... Este greu să discute totul doar în cele 2-3 ore de lucru cu publicul...

-Deci 8... Dosarul... Altul?

-A, nu... Altul la rând... Bine, bine.

Dar mințea şi ea se uită speriată în jur pentru că nu-l mai vedea. Glumeam puțin. Era de fapt lângă ea, în capătul cozii vecine. Doream să simtă şi ei pulsul aşteptărilor in-utile-terminabile şi îndelungate, într-un cuvânt decent groaznice. După 2-3 minute i-am plasat totuşi abuziv, re-cunosc, la ghişeu. Cred că cealaltă avea o soră aici, întrucât da dovadă de aceeaşi simțire crasă ne-închipuit de dis-tantă-prețuitoare. Ca o in-evitabilă urmare, totul a de-curs la fel. S-au bucurat mult când au terminat-scăpat, deşi el era întristat că doar peste trei zile avea acces la dosar. Dura-dura până era adus din Arhivele catacombelor nepăsării şi indolenței. A vrut să plece, dar Zâna l-a oprit:

-Ce faci?

-Plec. M-am săturat. Tot nu mai pot face nimic aici.

-Ba da. Dacă vrei să te însoțesc va trebui să spui în față tuturor adevărul şi ce crezi tu despre ei. Pe viitor poți alege dacă o faci pe prcursul discuțiilor, sau la sfârşit.

I-am făcut-o. Nu-i spusesem nimic. Chiar vroia totul pe degeaba? Mă căută din gânduri-priviri, dar am tăcut mâlc. Şi doar era avizat de „esența” Zânei; şi nu s-a întrebat nimic.

Nu a avut încotro şi a făcut-o. L-am suspectat apoi că i-a făcut chiar plăcere. Am decența să nu repet, nu ce le-a spus el, ci ceea ce le-a murdărit lor gura, la figurat vorbind.

Cred că am o sensibilitate la zgândărit, că iar şi-a băgat cineva codița. Ce-ar fi dacă i-aş face pe toți cei care vorbesc nedelicat, ca să nu spun...,...,..., să simtă la propriu esența-consistența fizico-chimică a cuvintelor rostite. De exemplu dacă unul zice, sau se prezintă, „Măgarul-e", să simtă o copită sănătoasă în gingie, iar dacă... Mai bine nu, deşi sună tentant. Poveste-poveste, dar nici chiar aşa.

Deci, cum era de aşteptat, adevărul i-a durut în ceva, nu numai în „trei litere", cum se spune. Prea au vocalizat ca loviți de streche, cum iar se spune despre anumite ceva; ştiți voi, nu mă mai provocați. Poate că funcționarele erau de vite nobile şi nu suportau asemenea grindină de adevăruri nemaiauzite, iar bărbații erau prea tineri, irascibili şi războimici.

Trebuie să fiu însă corect, cum îmi tot place să mă laud nejustificat şi să precizez că erau destul de multe ghişee la care Zâna noastră a văzut efectiv, uimitor dar efectiv, funcționar-e-i aievea; aproape adevărate chipuri umane. Pe unele le-a privit chiar cu drag, gândindu-se unde merge şi când va mai avea ocazia să mai vadă aşa ceva.

Nu am mai „lungit-o" (vedeți, este molipsitor termenul) pe la Administrațiile Teri-fiante-toriale. Ea ar fi orbecăit mai mult pe acolo, iar lui i-ar fi sărit probabil țandăra şi ar fi renunțat la unele precepte ale credinței strămoşeşti şi nu ar mai fi întors obrazul pentru o-alte palme.

-Vă las la Poartă, le-am spus.

-Nu vii cu noi?

-Ba da, dar nu vom mai comunica între noi. Voi fi spectator-povestitor, fără a mai putea să intervin în propria-mi poveste; trist, dar adevărat.

Chiar eram trist, dar de altceva.

Ea mă privea cu reproş. Înțelegea că mințeam puțin, că doar era o poveste care acceptă orice, dar şi de ce. Nu a comentat, aşa că am considerat că mi-a dat dreptate. I-a spus ea sincer ce aş fi putut să-i bălmăjesc eu mai alambicat.

-Un copac nu trebuie să se sprijine pe crengi ca să-şi ridice trunchiul. Eu voi fii cugetul tău. Esența mea nu poate supraviețuii acolo decât prin tine. Orice leziune morală mă va afecta. Fără tine nu mă voi putea reântoarce. Tu vei fii singur, ei toți. Tu eşti doar un om, iar ei pot fii ce vor. Tu poți puțin, ei mult. Tu ai nevoi, ei posibilități. Tu eşti bun, ei nu. Tu ai slăbiciuni umane, ei nu. Tu nu ai nimic, ei totul. Tu ai dorința, ei putința. Poate, sau nu să fie suficient. Prin mine vei ştii întotdeauna ce este bine şi corect, dar alegerea şi decizia îți aparțin în totalitate. El –vorbea de mine-

este trist şi rezervat pentru că eroul lui anterior a eşuat. Nu vrea să ne influenţeze cu nimic. Încă nu-i vine să creadă şi tot mai speră. Nu este singurul. De aceea sunt atâtea variante ale legendei. Este bine. Într-un fel a reuşit.

Ultimele cuvinte le-a spus ca să-mi mai ridice moralul, dar şi ca un reproş delicat la „încrederea" mea în el-ea.

-Înţeleg, a murmurat el pe gânduri. Nu renunţ. Le voi spune deschis ce cred despre ei şi despre multe. Le vei scrie?

Vorbea cu mine acum.

-Din păcate nu. Pot doar comenta-descrie ce vedeţi. Fiecare cititor-ascultător va fii liber să-şi „imagineze-spună" adevărurile tale şi altele, filtrate de propria sa conştiinţă. Am ajuns.

-Ne ajuţi să intrăm cel puţin. Dacă nu ne primesc?

-Fiţi liniştiţi. Vestea minunii ne-dorite a circulat mai repede decât noi. Un Pensionar fidel care să nu mai creadă în ei nu dispare-apare în fiecare zi. Au intrat în panică de la Mici la Mari.

-De ce, că doar eu sunt mic, slab şi în vârstă?

-Nu numai tu ca fenomen, dar şi cauza îi îngrijorează nespus. Dacă este de origine Extra-terrestră, sau Bas-matică, dacă este molipsitoare şi se poate transmite prin aer, deci şi prin vorbele-lor-goale, sau prin apă, că prea bat-apa-n-piuă? Dar dacă este stimulată de Lipsuri-lipsuri generalizate la cei mulţi care le duc, dar prezente cu duiumul şi la ei ca Lipsuri-carenţe. Au fost în stare să suspicioneze chiar şi Mâna-Opoziţiei, dar şi-au dat seama relativ repede că şi ăia or fi cum or fi, dar n-or fi chiar atât de inconştienţi.

-Deci sunt interesaţi de mine…

-Eşti un „cineva" pentru ei, care trebuie văzut-analizat-studiat-carantinat-câştigat-exploatat-valorificat-speculat şi, dacă nu merge, atunci îndepărtat-cenzurat-înlăturat-lichidat. Cam asta rişti. Ai avantajul că nu vor decide până nu vei fi „plimbat" din treaptă-n treaptă până la „Prim". Va fi greu. Adevărul poate fii uşor împroşcat cu noroi, dar invers nu prea, aşa că să nu te aştepţi cumva la rezultate. Va fi suficient să ajungi la ei şi să le spui ce crezi-vrei-speri.

-Îi va-vom vedea aşa cum sunt ei în realitate? se interesă ea

-Din păcate nu. Până nu vorbesc, vă vor apărea ca nişte reprezentanţi de Prim rang, adică „A", -normali şi -sinceri.

-Nu-mi place, dar asta-i. Nu prea ai încredere în noi, dar ne vom întoarce ca să-ţi dovedim că greşeşti a spus el intrând curajos.

„În sensul că nu sunt de partea care trebuie?" am mormăit pentru mine, după ce i-am lăsat de capetele lor, vai de ele. Cine m-a pus să-mi impun să nu-i însoţesc „activ" –ia să nu vă ducă gândul la prostii- că doar

nu am luat în seiros amenințarea cu băgatul nasului unde nu-mi fierbe oala. Da ce, Palatele sunt olițe de zi, sau de noapte, chiar dacă o lungesc până spre dimineață cu chiol-hanurile. Pe deasupra, sau în fond, mie nici nu-mi place ciorbea con-centrată şi nici zeama-lungă de supă-rătoare discursuri despre cine poate s-o dreagă mai bine cu con-demente picante străine sau... român-eşti(?)

Nu am intrat imediat după ei în largul Huoo-l de la Guvern, care gemea de lume şi lumea la fel. Mulți erau veniți în Audi-ențe, pe Jos-pingeaua, sau cu Mijloacele de înghesuit în comun. Destui îşi plângeau de milă reciproc. Se încurajau că nu mai au mult de trăit. Unii se consolau cu ideea şi plecau. Alții insistau să trăiască şi să ceară un drept, sau altul, că de drepturi nu se punea problema. Îi lăsasem singuri puțin, să se acomodeze, că şi eu prea stăteam pe ghimpi, respectiv pe capul celor de la pază. Oameni buni totuşi, fani SF, văzând că aştept ca şi ceilalți, adică in-util, au făcut ceva util şi mi-au dat să citesc câteva basme de prin presa cotidiană.

Curat presă de stors nervii. Îi cam durea în cot-idian de tot trecutul-prezentul-viitorul economiei noastre, aflate pe marginea a-bisului, de două ori abis, sugerând-presând, să cerem urgent ajutorul des-interesat al Mondialilor, ca să putem face măcar câțiva paşi înainte. Cu invidie chiar, că şi eu mai fabulez, dar nu chiar aşa, am studiat articolul anec-doctic privind nivelul de trai scăzut, sub zeroul normalității şi premizele favorabile de dublare a minusurilor în perioada următoare. Era clar că sunt cotidiene respect-abile, demne, de orice, care să inducă populația în eroare cu oroare. Curat Calvaro-SF. Am mai frunză-rit câte ceva, dar n-am priceput decât esența a tot, adică Nimic; artă, nu glumă, proastă.

Ați înțeles probabil că m-am dat şi eu, nu cu ei Doamne-fereşte, interes-ant, dar şi –at de ştirile de ultimă oră. Am pierdut practic timpul de pomană la propriu şi la figurat. Nu afectează povestea noastră, întru-cât pot fii alături de cei doi în orice moment, deci şi retroactiv, chiar în clipa intrării lor în Guvern.

Am mai zăbovit însă oleacă să privesc Ansamblul-Guvernului-României, că al românilor nu prea era; nu mă refer la partea folclorică, cu trâmbițe, trompete, tobe, etc. Am ciulit puțin urechea şi, odată cucu-noscutele de-ne-mai-auzit sloganuri muzi-caliceşti, m-am convins că din când(?) în când(?) ceva-ceva mergea pe acolo, căci se tot auzea: „Boc-boc-boc...” şi iar boc-boc.

Era clar că ceva şchiopăta şi că cel puțin câteva Mini-sterne sunt de Lemn-Tănase. Nu era rău că aveau lemnul la îndemână. Cu atâtea probleme-boacăne-necazuri tot băteau preventiv în el, de ziceai că răsună

Toaca, nu alta; vorba marxistului: „Bate-n lemn şi zii Doamne-fereşte”. Şi ei le cam aveau cu toate trei. Ce-i drept, de fapt ne-drept, cam abuzau de preceptele religioase gen „Crede şi nu cerceta”, mai ales când trebuiau să justifice nişte sume consider-abile, de-turnate nu în blocuri-beton, ci im-pur şi simplu aiurea, unde doreau muşchiuleții şi muşchii lor poli-tico-antrenați. Şi Tot-ei credeau şi Tot-ei nu cercetau, căci „corb la corb nu-şi scoate ochii”. Cum să o facă atunci guvernant cu persoană, că de oameni discutăm altădată.

Ulterior m-am convins că pe lângă lemn-toacă-export le plăceau şi barele metalice. Chiar şi pe cele noi le „îmbătrâneau” atât de repede, încât ajungeau în câteva zile fier-vechi pe niscai nave ale Nimănui, foste ale Noastre, prin diverse porturi tradiționale. Preventivi şi grijulii, dotaseră însă majoritatea birourilor cu cel puțin o bară. Evoluaseră. Dacă înainte tergiversau măsurile, dând din colț în colț, că birourile oval-rotunde erau interzise, acum le luau rapid-în-grabă-pripă, şi o dă-de-auuu liniştiți în bară; normal că nu ei dădeau de „auu...” Ca la fotbal: unul dă şi altul „auu...!” E drept însă că tot încercau să pună plasă la Poarta Bugetului. O cam făceau însă degeaba, că bătea Vântul prin găurile-golurile ei şi puteai umbla mult şi bine cu lumânarea după aur galben, negru, verde, ne-cenuşiu, sau cum doriți, că tot nimic. Dar nu renunțau. Vorba ce-ia şi la asta se pricepeau: „Unde dați... voi... creşte... la noi”. Asta e. Dădeau şi ei, tare, bine şi des. Ştiți ce, iar dacă nu, o să vedeți; că doare rău. Şi doar ce vă spuneam de marxism şi de lemn, ca să nu spun nimic de ei şi de... Dumnezeul lor.

Cu sufletul greu de ce ştiam şi ce nu văzusem încă, am intrat odată cu ei. Când a spus la poartă cine e şi ce vrea, au în-lemn-it cu toții. Puteam spune şi în-stănit, dar ştiam că de piatră-granit-marmură Vid-e-anul acesta pe acolo şi pe la noi prin țară. Din păcate au fost infinit-prea-multe gropi locale, județene şi națio-naie care au trebuit să fie bordurate cu grijă, ca să nu dea cumva cineva ca noi din greşeală în ele. Una e să călcăm, după urma lor în gropi, iar alta să dăm în ele; cu pasul sau cu altceva. Că nu ştim, ca la câini, cine e Stăpânul lor şi ne trezim... pe unde nu le dorim decât lor. .. nu acasă..., sau cu ele vândute. Cu Siguranță nu v-ar place... să rămânem doar cu şanțurile-lacuri şi cu puț-urile masculine şi feminine, adică fântâni, ca să dăm din umeri şi din când(?) în când(?) din unul în altul... sau în ea-ei. A se citii lac-puț-fântână; ei rămân.

Se hol-bau-bau la el ca noi la ei. Doar unii mai scorțu-şi-scorbu-roşi (culoarea varia, ca şi cariile) aveau curaj să scârțâie-mârâie câte ceva.

Unii îl priveau cu plăcere; a lupului râvnind la miel.

Alții cu milă; „sărmanii...”

Destui cu reținere; „dacă va ajunge favoritul Prim-ului?”

O parte din rest cu teamă; „dacă chiar e Cineva?”

Altă parte din rest cu invidie; „dac-aş fi eu în locul lui, ce n-aş cere…”

Un rest, cu interes; „poate-Poate…”

Un grup, cu ură; comandată.

Câțiva chiar nu-l vedeau; orbiți de patimi.

Dar tot ei erau:

ascultători –„dacă trebuie…”

resemnați –„asta e…”

increduli –„o fi viu?”

sictiriți –„mai lasă-mă…”

disprețuitori –„bă cioflică…”

liniştiți –„nu pare nimic de capul lui…”

nelinişțiți –„dacă nu marş-ează cu noi?”

ş.a.m.d…

După priviri au urmat gesturile, apoi cuvintele şi vorbele…

Bine că nu am vrut să aud ce au auzit ei.

Au trecut peste asta şi printre ei şi au urcat „treptele”…

Ce au „tras-suportat” ei ar putea genera comentarii care ar fi interpretate pe deplin ne-drept ten-den-ți-oase. Şi nu vreau să vorbesc urât, deşi ar fi doar o reacție normală chiar şi numai la tendința lor de a-ți da numai ție oase, iar ei să păstreze carnea fragedă. Deci imaginativă singuri ce au şi li-s-a zis-făcut.

O să spuneți acum că nu prea vedeți cum poate decurge discuția dintre un „gu-vier-nant” şi un om-zână care spune numai adevărul. Vreți un exemplu con-cretinizat. Nu vă cred şi nu dau Nume, că oricum ele sunt trecăt-oare(?). Deci, să alegem o „monstră” pur şi simplu la întâmplare, ca să nu greşim cumva; să spunem de agricultură. Ea ar ră-suna cam a dogit-gol-pagubă, pe drept-ne-drept, adică atât la câmpie cât(?) şi la deal, cam a dogit-gol-pagubă, cam aşa:

-România, scumpa noastră țară…

-Ieftină şi a voastră…

-este bogată…

-sărăcită…

-şi cu un potențial curent uriaş…

-negativ…

-care poate fi valorificat pe deplin…

-de voi…

-dacă toate câmpiile ei ar fi…

-bătute, cum bateți voi câmpii…

-exploatate…

-ca voi pe noi.

….

-Credeți că mai are rost să continui-e?

- Nu!? „Ei” sau exemplul?

Îmi părea aproape rău că i-am părăsit, dar asta era soarta... lor de posibili eroi… nuca noi.

Aşadar, comod, m-am tolănit într-o sală imensă de şedințe, sim-hilară cu-ca cea de la Parlamint şi mi-am spus, ca şi alții-ştiți-voi-care, că nu mă mai mişc de acolo, fie că mă vor, fie că nu; probabil că nu. Mai pe scurt, că atât vă mai „relatez”, cam asta era „sta-rea” pe acolo:

Mulți umblau de colo-colo fără cap pe umeri şi nu se salutau între ei nominal –nu aveau, sau nu-şi vedeau capul de treburi şi nu mai ştia cine cu cine se întâlneşte-în-hăitează, adică trage la aceaşi sanie-car-interes.

Cărau ore în şir, individual şi în grup, frunze -le tăiau împreună la câini.

Mesele de Prezidiu erau pline de tingiri dichisite cu destul-ceva bun în ele -pentru linge-blide.

Lângă microfoanele oficiale zăceau teancuri de linguri de lemn –pentru „vorbitorii de cuvinte din topor”.

Pe alte măsuțe zăceau borcane cu miere –pentru trântori.

Nu puține erau pline cu zahăr cubic –pentru exerciții de dus cu zăhărelul.

De băut aveau sticle pline numai în jumătatea de sus –pentru susținerea mentalităților optimiste.

Pe pereți, la înălțimea capului, se înşirau portretele membrilor „aleşi” –pentru „pup-in-bot-işti”.

Pe laterale sălii erau înfipți țăruşi înalți –pentru cei ce dormeau pe ei da-n-picioare-lea.

În diverse locuri erau aşezate, pe categorii roabe, samare, tomberoane şi tărgi –pentru „purtătorii de cuvinte” goale, grele şi nu vă mai spun de care.

Multe scaune-fotolii erau pline deja cu „dormitori” de rând, că existau şi balcoane, aleşi, sau numiți –meditau pro-fund în sub-conştient.

Pe unele pupitre erau şi mici cărticele cu bancuri traduse –pentru cei săraci cu duhul.

Toate însă aveau în dotare ochelari cu ochii pictați-deschişi -pentru cei obosiți şi gânditori în somn.

Nu lipseau desigur de acolo inutilele-nelipsite căşti audio cu pălăriuțe –pentru ne-ascultătorii cu musca pe căciulă.

Şi desigur super-belle-le microfoanele selective –care se blocau automat la reproşuri, dar ascultau tot.

Fiecare scaun era prevăzut şi cu una-două mâini de rezervă –pentru votările „obligatoriu să iasă”.

În lăcaşuri discrete erau aşezate biberoane cu lăptic şi bancnotuțe –pentru papă-lapte-n-bani.

În unele se puteau injecta, la dispoziție, somnifere -pentru cârtitorii-cârcotaşi.

Din loc în loc spătarele erau prevăzute cu colivii fin finisate, cu gratii aurii –pentru cei cu păsărele la cap; câteva, mai „spațioase” denotau stoluri întregi.

Unele scaune lipseau, sau aveau spătarul în jos –pentru cei ne-poftiți-doriți.

Altele semănau cu cele de fachir, cu-cuie bine ascuțite –pentru o-poziție, oricare o fi ea, dacă nu co-respundea. Dacă ea-ei co-răspundeau, câte o domni-şorică rozalie, apetit-santă după apar-rentele trans-lucide, inclusiv cerebrale, îi inter-peleau direct verbal-oral, că nu prea o aveau cu scrisul, care „rament” şi-i îmbiau cu-pe perne moi-Mol-uțe, goluțe şi pline, benzinării asortate la culorile dorite, terenuri şi etc, unde să se poată odihnii şi întinde în voia lor opozabilă.

Cele mai frumoase fotolii erau însă cele mari, gen catapultă –pentru FeMeI. Luați-o cum vă este-lasă con-soarta.

Într-un colț, la intrare, se înşirau figurine de ceară în mărime naturală –pentru absenții care voiau să fie prezenți neapărat.

Alături, în stivă, se remarcau tărgile duble –pentru beligeranții-de-opinii, imposibil de identificați şi despărțiți în final din Con-fuzia ideo-materială totală.

Era să o sfârşesc şi eu, povestea, nu vă speriați, fără a amintii de mass-media. Aşa cum o spune şi numele, nu făcea un efort not-abil să-şi depăşească esența media-crității. Nu era nici pe departe uitată, fiind „aranjată” cu grijă în cabine speciale, etanşe, cu geamuri fumurii ca să nu o deranjeze „zgomotul vocilor şi vizibilitatea”. Pentru fluidizarea-lichidarea transmisiilor, sau-şi distracția report-erilor se putea apela la Circul-ație, sau la Circul de Stat Parlamentar de unde să se aducă în regim de urgență, legi, căluş-ei sau lanțuri; fiecăruia după merit, tuturor după trebuință.

Cel mai mult şi mai mult, cu gura ca la dentist, am admirat Tichiile super-beee de Mărgăritar invizibil, achiziționate pe „euro-lei” buni, rari şi grei, pentru Bugetele-local-centralizate chelite ca vai de ele şi de noi.

Drept compensație însă, peste tot, erau Sss-Puse, la-Dispoziție, grămezi de Gogoşi şi Minciunele, de nu ştiai ce să înghiți mai întâi; şi cât... şi până când...

Fără grija foamei de mâine, i-am şi vă părăsesc.

© Copyright Gheorghe Rogoz

Articol preluat de pe site-ul SFera Online [**www.sferaonline.ro**].

SFera Online v 2.1 - arte vizuale si literatura de anticipatie

Toate drepturile rezervate. Copyright (c) 2001 - 2010 SFera Online